

VENERARE NEÎMBLÂNZITĂ

AUTOAREA BESTSELLERULUI MONDIAL *RIVALI DIVINI*

REBECCA ROSS

TRADUCERE DE SIMONA ȘTEFANA STOICA

LEDA
EDGE

VENERARE NEÎMBLÂNZITĂ

REBECCA ROSS

TRADUCERE DE SIMONA ȘTEFANA STOICA

LEDA
EDGE

*Pentru oricine care a trebuit vreodată
să renunțe la cineva drag*

ACTUL ÎNTÂI

SFÂRȘITUL
CREEAZĂ
ÎNCEPUTUL

Moartea și horoscopul ei

MATILDA

ODINIOARĂ, CU MULT TIMP ÎN URMĂ, CREDEAM CĂ ZEUL RĂZBOIULUI este tatăl meu, dar numai pentru că el fusese primul care mă ținuse în brațe după ce m-am născut. Avea veșmintele împânzite cu pete stacojii, ecurile unei bătălii împotriva muritorilor, mantia sfâșiată de săbii și buzdugane, iar pielea lui – caldă de la soarele de primăvară – mirosea a sare și a fum îndulcit. Venise să viziteze lăcașul mamei mele din adâncurile pământului, unde domnește o tăcere sumbră, ca să-i ceară sfatul cu privire la o încăierare, însă ajunsese să fie martor la nașterea mea.

Am venit atât de brusc, încât nu a avut nicio șansă să-și golească pocalul cu vin și să plece, așa cum ar fi preferat, nespun de nerăbdător să se întoarcă pe câmpul de luptă și să evite toate neplăcerile legate de naștere. Spune că am sosit pe lume cu un strigăt care ar fi putut despica rădăcinile copacilor și declanșa tunete în vârfurile norilor, care i-ar fi constrâns pe regii muritori să se încline. Vocea mea, fără îndoială, a răsunat în fiecare pasaj al lumii subpământene.

— Ține-o bine! a insistat mama fără suflu, dar cu obraji roșii.

Iar el așa a făcut, strângându-mă cu stângăcie la pieptul lui murdar de sânge. Un zeu a cărui inimă se zvonea că e tare și indestructibilă precum cuarțitul, care era singurul fiu al zeiței morții și care culegea sute de suflete fără remușcări.

— Ce nume o să-i dai? a întrebat-o Bade, cuprinzându-mi capul în palmă.

Cu toate că avea o mână suficient de mare și de puternică încât să mă zdrobească și să mă transforme în praf și pulbere, m-a ținut în brațe ca și cum aș fi fost un lucru fragil. O copilă-zeu făurită din aripi de libelulă, mătase de păianjen și vise cu ochii deschiși.

Mama s-a oprit, ștergându-și sângele auriu de pe picioare. Aerul mirosea a ierburi și a condimente, ca salvia proaspăt culeasă și vinul de porumbar pe care îl vărsase.

— Nu știu.

— Tatăl ei...?

— *Nu!* Vreau să nu-i spun nimic despre existența ei. Cel puțin în primele decenii. Ar trebui ca fiica mea să fie stăpână pe ea și pe propriile puteri înainte să se întâlnească.

— O decizie înțeleaptă, a spus Bade, dar apoi a căzut pe gânduri și m-a privit îndelung, încă acoperită cu ichorul¹ mamei mele. Dar o mică zeiță nu poate crește fără un nume care să-i călăuzească așa cum se cuvine calea.

A urmat o perioadă de acalmie, spulberată doar de trosnetul focului care ardea în vatră. Această amintire nu este a mea, dar mi-a fost povestită de atâtea ori, încât mi-a rămas întipărită în memorie.

Mama și-a înclinat capul, părul negru curgându-i peste umeri ca o cascadă la miezul nopții. O cută i-a apărut pe frunte și, deodată, a părut tulburată, deși Bade nu putea decât să se întrebe de ce, puțin uimit de reacția ei.

— Un nume modelează o divinitate la fel de mult ca stelele, a glăsuț ea în cele din urmă, mângâindu-mi părul nespus de mătășos.

Am rămas tăcută, dar încruntată, clipind în timp ce absorbeam detaliile încețoșate ale lumii noi.

— Poate că ar trebui să aștept și să văd ce spune horoscopul. Să îi ofer un nume după ce magia ei e clar definită.

¹ Sângele auriu al zeilor (n. tr.).

— N-aș aștepta până atunci, Zenia.

— De ce zici asta?

— Dacă ajunge să aibă o magie dezamăgitoare și lipsită de strălucire? Ar putea fi zeița taxelor sau a răbdării sau a păcii ori a vreunui lucru dureros de plictisitor.

— Atunci cum i-ai spune, dacă ar fi fiica ta?

— Matilda, a răspuns el fără ezitare.

Ca și cum s-ar fi gândit de multe ori cum ar numi un copil, în ciuda absenței acestora din viața lui de nemuritor.

— *Matilda*? a repetat mama, surprinsă. De ce?

— ÎNSEAMNĂ „PUTERNICĂ ȘI VITEAZĂ ÎN LUPTĂ”.

— Firește că i-ai da unei fiice un nume cu o asemenea însemnătate.

— Nu i se potrivește?

— Unei copile născute din setea ta pentru vărsare de sânge? Da!

Bade i-a oferit un zâmbet stins, care i-a îmblânzit chipul respingător și umbrat de nenumărate cicatrici. Tensiunea din umerii zeului s-a estompat în timp ce continua să mă țină aproape de pieptul lui.

— Știi asta la fel de bine ca mine – am jurat să nu am copii dacă nu se pot naște din iubire. Și aș prefera să fiu temut decât să fiu vreodată iubit.

— Ca noi toți, a fost de acord mama. Dar oare nu ai observat, vechiul meu aliat? Războiul nu face decât să întetească iubirea, o ademenește să ardă mai strălucitor, mai sfidător. Pare să înflorească din vărsarea de sânge pe care o lași în urmă, să se desfășoare și să se răspândească din cele mai neașteptate locuri. Din cusăturile destrămate ale lumii. Din mormintele, din suferința și din frica pe care le inspiri.

— Nu am observat, a recunoscut Bade, incapabil să-și ascundă nota tăioasă din vocea aspră, care amintea de scrâșnetul pietrișului.

Am devenit neliniștită și am început din nou să plâng, cuprinsă brusc de foame.

— Uite, ia-o!

Am fost dată mamei mele, care m-a ținut în brațe vreme îndelungată, privindu-mă cu o tandrețe sinceră.

— Matilda, a spus ea din nou, iar numele părea să mi se potrivească, chiar dacă încă nu aflase sub ce constelație mă născusem – ce magie se ascundea în venele mele și unde îmi era menit să-mi găsesc locul la curțile divine.

Zenia m-a hrănit și, în timp ce îi înghițeam laptele auriu, ea și-a reluat sfaturile către zeul războiului despre viitoarea lui bătaie, ca și cum nașterea mea ar fi fost un eveniment obișnuit, ușor inoportun.

Dar adevărul este că... de atunci nu s-a mai născut nicio divinitate în rândurile Subpământenilor sau ale Celeștilor.

Zenia m-a adăpostit în lăcașul ei timp de trei zile, ignorând bătăile din ușă și vocile indiscrete care se strecurau prin buiandrugul de piatră. Clanul Subpământenilor era curios să afle despre nașterea mea, despre magia mea nenumită, despre horoscopul meu nerevendicat și, mai ales, era dornic să descopere cine este tatăl meu, deoarece curțile din adâncuri știau că trebuie să fie un dușman. Un zeu al trușășilor și viclenilor Celești.

Dar, în cele din urmă, însăși curiozitatea mamei nu a mai putut să fie ținută în frâu, așa că și-a părăsit camerele și m-a purtat prin pasajele șerpuitoare și învăluite în ceață ale tărâmului subpământean, înfășurată în catifea de un albastru celest, până la Orphia, zeița morții și matriarha clanului. Ar putea părea ciudat să duci o nou-născută să viziteze Moartea, dar adevărul este că măsurăm viața după sfârșitul ei sau, în cazul nemuritorilor, prin nemărginirea sa. Oricum ar fi, Orphia era una dintre cele mai bătrâne și mai înțelepte divinități din neamul nostru și putea citi un horoscop, lucru pe care mama mea era acum nerăbdătoare să-l afle în numele meu.

— Pune copila acolo jos! a spus Orphia cu o fluturare a mâinii ei viguroase.

Nu îndrăzne să mă legene în brațe ca zeul războiului, iar mama, recunoscătoare pentru această omisiune, m-a întins pe un sul desfășurat din piele de oaie, aproape de vatră, unde pietrele erau calde și scâldate în lumina focului.

Dar sunt câteva lucruri de știut despre căminul Orphiei.

Ușa zeiței este greu de găsit, iar lăcașul ei are forma unui fa-gure de miere, un amalgam de camere cu tavan boltit și coloane de marmură sculptate în creaturi înspăimântătoare. Există o vatră unde focul nu se stinge niciodată. La o înălțime impresionantă sunt grinzi acoperite cu veșminte lungi și închise la culoare. Are un război de țesut imens, cu o tapiserie nesfârșită prinsă în fâl-cile sale. Iar în tavanul de piatră se află o fisură, care invită o co-loană de lumină celestă să se reverse peste oglinda de divinație de pe masă. Aici poate veghea asupra constelațiilor și desluși horoscoape.

Cerul nopții se reflectă pe suprafața ovală de obsidian.

Zenia s-a apropiat de oglinda de divinație, trădându-și neliniștea. Dar Orphia a chemat-o la foc, unde punea la infuzat un mănunchi de flori albe într-o oală de cupru, plină cu apă de ploaie. Aburul se înălța în spirale unduitoare, pe măsură ce lichidul se răcea pe pie-trele vetrei. Nu exista niciun parfum în afară de o notă subtilă de piper și miere.

Orphia prepara un amestec de limbă-amară, fierbând flori otrăvitoare până la esența lor. Flori culese din tărâmul muritorilor. Iar mama mea urma să bea licoarea.

— Poftim, Zenia! a spus Orphia, turnând lichidul limpede ca apa într-o cupă mică. Știi că trebuie să răspunzi sincer dacă vrei să citești în stele pentru urmașa ta.

Otrava nu poate ucide o divinitate și nici măcar să ne îmbol-năvească, așa cum se întâmplă în cazul muritorilor. Dar tot ne supunem puterii sale. Dacă alegem să o bem, putem rosti numai adevărul cât timp ne curge prin vene. O minciună ne-ar arde limba și ne-ar preschimba vocea în fum.

Zenia a ezitat. Fața ei frumoasă și palidă ca o dimineață de iarnă era înroșită de transpirație. Avea secretele sale, dar a luat cupa și a dat pe gât lichidul, strâmbându-se în secunda în care gustul amar i-a învăluit limba.

— Am inima deschisă, a spus ea, întâlnind privirea neclintită a Orphiei. Te rog! Vreau să știu care sunt locul și rolul fiicei mele la curțile divine. Dacă va crește în siguranță și neobservată sau dacă trebuie să o cresc astfel încât săucidă pentru a se proteja.

— Trebuie să o crești să fie mereu vigilentă, indiferent de constelația sub care s-a născut, i-a atras atenția Orphia, care s-a îndreptat spre masa pe care se afla oglinda de divinație. Dar hai să începem! Trebuie să răspunzi la fiecare întrebare pe care ți-o adresez. Ai înțeles?

Zenia a înclinat scurt capul, iar mâinile i-au tremurat când a strâns cu putere marginile mantiei.

— Când a fost zămisliță? a întrebat-o Orphia, uitându-se lung în oglindă.

În suprafața netedă nu se reflecta nici măcar o latură a feței sale colțuroase, albă ca luna. Doar o ceață tenebroasă și o scăpărare de stele, ca și cum zeița le-ar fi trezit la amurg.

— Era vară, a răspuns Zenia. Primele fructe tocmai fuseseră culese. Măslinile tocmai fuseseră presate. Oile tocmai fuseseră tunse. Ploaia tocmai se domolise, crescând nivelul râurilor. Soarele apusese și luna răsărea ca o semilună în descreștere.

— Descrui tărâmul muritorilor.

— Da, acolo au avut loc împreunările noastre.

— Și cine este tatăl?

Mama a ezitat, mușcându-și buza inferioară.

— Nu pot să-l spun cu voce tare, Orphia. La despărțirea noastră, m-a constrâns să depun un jurământ. Dacă i-aș rosti numele, chiar și în adâncurile neatînse nicicând de soare, unde el nu a pășit niciodată, l-ar auzi și m-ar găsi.

— Cu ce țel? Să vă reuniți, în vârtoarea dragostei, sau să teucidă?

Zenia a tăcut.

— Odinioară m-a iubit. Am fost un secret pe care l-a păstrat, dar pasiunea noastră s-a dovedit a fi trecătoare, iar despărțirea nu a fost blândă.

Ochii Orphiei, albaștri și tăioși ca safirele abia desprinse din stâncă, sclipeau în timp ce continua să se uite visătoare în oglindă. Mai multe stele se topeau prin întuneric.

— Atunci, confirmă-mi că este un Celest!

— Da, este!

Având în vedere aluziile pe care mama le făcuse despre el – *vara, jurămintele, luna, un dușman al Subpământurilor* –, Orphia a dedus cine este tatăl meu, chiar și fără ca numele lui să prindă glas în umbre.

— Presupun că nu ai nimic de-al lui ca să...

— Am! a întrerupt-o Zenia, scoțând o șuviță de păr roșu-aprins din buzunarul interior al mantiei. I-am tăiat-o când dormea, ultima dată când am fost împreună.

Orphia a zâmbit larg, mulțumită.

— E de ajuns!

A luat șuvița și a aruncat-o în oglindă, unde a dispărut, trășând unde pe obsidianul înstelat.

Există o putere nespusă când vine vorba despre păr, oricât de ciudat ar părea. Să tai o șuviță de la un zeu adormit este o demonstrație de forță și un act de curaj; în schimbul acelor fire de păr, mama ar fi putut cere orice de la tatăl meu, pentru că l-ar fi năpădit rușinea să afle că ea fusese trează în timp ce el dormea. Că fusese vulnerabil în prezența ei. Dar, în loc să-i ceară ceva, Zenia profitase de împrejurări în folosul horoscopului meu. Găsise o cale de a ocoli numele pe care nu voia să-l rostească.

În clipa următoare, mama și-a înțepat degetul și mi-a oferit o picătură din sângele ei.

Din acel moment, zeițele au așteptat, tăcute și îngândurate, până când, în reflexia cerului nocturn, a mognit o constelație mai strălucitoare decât toate celelalte.

— Hm!

Orphia și-a lovit unghiile lungi de marginea aurită a oglinzii. Pe fiecare încheietură a degetelor îi scânteiau inele de argint în formă de oase mici.

— Ce este? a întrebat-o mama, care s-a aplecat în față, chiar dacă nu posedă harul divinației. Ce vezi?

— O constelație formată din șase puncte.

Zenia tăcea, dar mintea îi lucra cu inverșunare, dându-și seama care mi-ar fi locul la curțile divine.

— Atunci aparține Curții de Mijloc. Și, pe deasupra, rangului inferior.

— Ești nemulțumită?

— Nu! Sunt ușurată. Lipsa de putere ar trebui să o protejeze.

— Să sperăm că așa este! a spus Orphia cu glasul ușor tărăgănat, fără îndoială cugetând asupra faptului că mama mea aparține Curții Superioare, iar asta doar pentru că ucisese alte două divinități pentru a câștiga mai multe puncte de constelație, urcând în ierarhia vitejiei și a îndemnării.

— Și magia ei? a insistat Zenia.

— Voi doi ați creat o vestitoare.

— O *vestitoare*?

— Pari dezamăgită.

— Eu... *nu*, sunt doar surprinsă.

Mama a amuțit din nou, cu siguranță simțind arsura otrăvii pe limbă, cum i-ar smulge adevărul. Dar se gândea la taxe, răbdare și pace – și la toate celelalte puteri plictisitoare pe care le-aș fi putut avea. Rolul de vestitoare părea să se încadreze într-o categorie asemănătoare.

— Ce face o vestitoare? a întrebat ea, trăgând de pielița din jurul unghiilor.

— Fiica ta va fi o mesageră, va duce cuvinte, vești și proclamații dintr-un tărâm în altul.

— Dintr-un tărâm în altul?

Nemulțumirea Zeniei era acum evidentă.

— Nu vreau ca Matilda să călătorească prin *tărămurii*. Nici măcar în cel al muritorilor. Locul ei este aici, în adâncuri, cu mine și cu clanul nostru. Va fi mai sigur pentru ea.

— Există siguranță în mișcare, dacă te temi cu adevărat pentru bunăstarea Matildei, a replicat Orphia. Și altceva ai vrut să spui, și *anume*: nu vrei ca fiica ta să cunoască *neamul* tatălui ei, din ceruri.

— Nici măcar nu știe că avem un copil.

— Dar va afla, *Zenia*. Când o va vedea, va ști că este sânge din sângele lui, iar furia sa față de tine va arde și mai intens.

— Când o va vedea?

Exasperată, mama și-a întins mâna stânga, un semn de rău augur. Inelul cu piatră-selenară de pe degetul ei mare a strălucit în lumina focului, ca și cum ar fi fost de acord.

— Vor mai trece mulți ani până atunci și, așa cum se întâmplă cu majoritatea zeilor, timpul, vinul și consoartele îi vor încetoșa memoria. Va fi cunoscută sub numele de Matilda Subpământeană...

— Nu poate revendica numele clanului, a precizat Orphia cu un oftat, la fel cum nu îl poate revendica pe cel de Celestă.

Zenia a clipit, iar un val de roșeață i-a urcat pe gât.

— Nu, trebuie să aibă un nume de clan! Un cămin. Ceva care să o țină legată. Ancorată. Aliți în care poate avea încredere.

Începând să se sature de compania ei actuală, Orphia s-a uitat din nou în oglindă. Era imposibil să o privești pe zeița morții fără să-i observi frumusețea – în această privință, fiul ei, *Bade*, nu o moștenise defel, dar ea poseda o splendoare străină oricărei alte Subpământene. Moartea era lumina lunii pe o sabie, un vârtej oceanic la marea înaltă. Efemeră, necruțătoare și rece, ca o pojghiță de brumă pe fier.

Expresiile ei erau mereu schimbătoare, extrem de rezervate. Te lăsa să vezi doar ce voia, dar, în acel moment, o încruntare i-a fisurat masca de calm. Nu și-a putut ascunde șocul: ochii i s-au mărit și s-au înnegurat asemenea unor luni noi, iar mâinile i-au devenit albe ca oasele încheștate pe marginea oglinzii.

Și-a aplecat capul pentru a studia constelațiile care continuau să ardă prin întunericul parcă revărsat dintr-o călimară.

— Orphia? a spus mama, iar când i-am auzit vocea încătușată de frică, am scâncit, dar ea nu a observat. Ai văzut altceva?

Momentul a apus la fel de iute pe cât a răsărit. Zeița morții s-a îndreptat, cu fața din nou senină, îndepărtându-și degetele de marginea oglinzii.

— Mi s-a părut că văd ceva nelalocul său, a glăsuț Orphia.

S-a îndreptat spre războiul de țesut. Acesta era modul ei politic de a le da de înțeles vizitatorilor că sosise momentul să plece. De îndată ce firele colorate îi subjugau privirea, atenția îi era captată de ele. Iritarea sau încântarea îi creștea, în funcție de model și de provocare.

— Încă o constelație? a întrebat Zenia, cu glasul îmblânzit de speranță. Una mai măreață decât cea de vestitoare?

Orphia nu i-a răspuns. Și-a luat suveica, dar în loc să studieze bătăturile¹ și urzeala², s-a uitat la mine, încă întinsă pe lâna de lângă foc.

M-am liniștit, deoarece până și eu știam că nu e înțelept să stârnesc mânia Morții.

Dar Orphia spusese adevărul în acea zi.

Mișcarea urma să-mi fie armură. Nu eram pe deplin o Subpământeană, dar nici o Celestă pură. Eram și una, și alta, iar asta nu se mai întâmplase niciodată.

Eram doar Matilda.

Matilda de nicăieri, fără familie, fără clan.

Aveam să devin vestitoarea zeilor, spre marea supărare a mamei.

Iar zeița morții văzuse cu siguranță ceva nelalocul său în stelele mele.

¹ Firele care se introduc prin urzeala unei stofe (n. tr.).

² Ansamblul firelor textile paralele montate în războiul de țesut (n. tr.).

Un jurământ de sare¹

MATILDA

AM CRESCUT REPEDE, AȘA CUM TREBUIE SĂ FACĂ O ZEIȚĂ DACĂ vrea să supraviețuiască.

Mama m-a învățat încă din copilărie că există câteva divinități care, în ciuda minunii rare de a avea o copilă în rândurile lor, m-ar fi ucis pentru a-mi fura cele șase puncte ale constelației. Mi-ar fi devorat magia, oricât de umilă ar fi părut la început menirea de vestitoare, și și-ar fi însușit-o, trimițându-mă în negurile eterne, lipsită de orice urmă de demnitate și putere.

Nu există nimic mai devastator pentru o zeitate decât să-și piardă puterea și nemurirea – sau ca numele să îi fie uitat și șters de mâna dizgrației.

Din cauza acestei amenințări constante, cei mai apropiați aliați ai mamei mele au devenit ai mei.

Bade, zeul războiului.

Phelyra, zeița veseliei și a monedelor.

Și Alva, zeița viselor și a coșmarurilor.

Îmi amintesc cât de des se adunau cei patru la masa de piatră din lăcașul mamei, bând vin în timp ce discutau, se sfătuiau și

¹ Un jurământ de sare (*a salt vow*, în original) este un jurământ etern și indestructibil (n. tr.).

complotau lângă foc. Cu douăsprezece ierni apuse, ascultam ca un paharnic, deși majoritatea discuțiilor pe care le purtau erau prea profunde și obscure pentru a le înțelege pe deplin. Mă tachinau și îmi ciufuleau părul ca niște rude afectuoase. După ce le umpleam cupele cu vin – alcoolul și florile otrăvitoare erau singurele două lucruri pe care ni le doream din piețele muritorilor –, Alva îmi strecura în secret unul dintre micile ei suluri în mână, făcându-mi cu ochiul, iar apoi alianța uita de mine.

Eram doar o vestitoare și o copilă a zeilor cu pielea fină.

Dar am aflat repede că Bade era foarte obosit din cauza unei dileme de război despre care nu vorbea niciodată când grupul aliat era de față. A așteptat ca Phelyra și Alva să plece, preferând să rămână în urmă ca să-i ceară singur sfatul mamei.

— E ca un *spin* în coastă, a mărturisit el, trecându-și o mână prin părul castaniu, întrețesut cu fire cenușii.

Nu-i mai auzisem nicicând vocea umbrită de o notă atât de sumbră și de melancolică.

Am rămas întinsă pe patul meu, în nișa din apropiere, ținând în mâini sulul primit de la Alva, cu visele muritorilor. Mă temeam că, dacă mă mișc, mama avea să își amintească de prezența mea și să mă alunge din cameră.

Mai mult decât orice, eram curioasă să aflu cine este acest *spin*.

— Presupun că l-a păcălit din nou pe regele muritorilor, a spus mama cu un oftat, umplând din nou cupa lui Bade cu un vin sec, de vară. Spune-mi numele ei! Nu l-ai mai pomenit până acum.

— *Adria*, a rostit zeul războiului, scuișând cuvântul. O numesc Regina Poetă. Are origini modeste, căci a apărut din mizeria și mocirla societății muritorilor. Dar a fost atât de ingenioasă cu cuvintele ei, emoționându-i atât pe needucați, cât și pe cei mai duri și neînduplecați dintre lorzi, cucerindu-le inimile de piatră prin rescrierea miturilor noastre, încât au proclamat-o suverana lor pentru a-l detrona pe rege. Adună rugăciuni și devotament ca și cum ar fi nemuritoare. Îmi fură petiționarii și credincioșii

umili, iar puterea mea slăbește din cauza asta. Acest război se va termina dacă nu reușesc să fac ceva în privința ei. A învins în ultimele trei bătălii. Regele și forțele lui devin din ce în ce mai dezorganizate și haotice pe zi ce trece.

Bade a dat pe gât vinul, care i s-a prelins prin barbă, picurând ca niște pietre prețioase pe veșmintele stacojii ale zeului. Mama tăcea, bătând cu unghiile în masă. Un semn că uneltea.

Vizitasem tărâmul muritorilor doar de câteva ori cu Zenia și doar cu intenția de a afla unde se ascund ușile spre Subpământ – pragurile secrete care legau lumea noastră de cea a oamenilor, astfel încât, într-o zi, să pot pleca și veni cu ușurință. Dar acest război dintre Regele Detronat și Regina Poetă provoca ravagii de mulți ani. Văzusem dovezile în pădurile arse prin care mă plimbam cu mama, în câmpurile de recoltă distruse, în mormintele recent săpate, cu pământul răscolit, în castelele pe cale să se prăbușească și în fumul care plutea perpetuu în aer.

Nimicirea părea să se întindă de la un orizont la următorul, lăsând cicatrici pe pământ, și mă întrebam cum putea Bade, pe care îl iubeam ca pe un tată, să simtă plăcere printr-o asemenea devastare.

— Faptul că este *poetă* reprezintă o problemă mai mare decât titlul de regină, a afirmat Zenia.

Poeții, barzii și scriitorii muritori erau adesea o problemă pentru divinități. Astfel de ființe umane erau vizitate de bufnițele Sorții și li se oferea o perspectivă asupra legendelor, miturilor și vieților noastre. Și cât de ușor putea oricine cu un condei și cerneală să ne rescrie poveștile, schimbându-le pentru a se potrivi cel mai bine credințelor sale, indiferent dacă erau sau nu adevărate!

— Atunci ar trebui să o ucid, a spus Bade.

— Și să creezi o martiră? a replicat mama.

— Condeii i-ar fi redus la tăcere, iar moartea ei ar putea alimenta flăcările războiului, prelungindu-l încă puțin, pentru câțiva ani.

— Da, dar rugăciunile rămase, care au fost odată scrise în numele tău, se vor îndrepta apoi către *ea*. Moartea schimbă inimile muritorilor în moduri greu de înțeles pentru noi. Ar trebui să știi asta, din moment ce ai fost crescut chiar de matriarhă.

— În acest caz, ce se poate face?

Bade și-a încrucișat brațele vânjoase peste piept. Rubinul din lobul urechii drepte a sclipit, amintind de o lacrimă din sângele muritorilor.

— Regele i se va preda în curând. O pace lungă este iminentă, deoarece această regină este tânără, după socoteala muritorilor. Eu mă voi plictisi, mă voi întrista și voi deveni leneș.

— Și nu putem permite să se întâmple așa ceva, a spus mama. Cutele de pe fruntea lui Bade s-au adâncit.

— Mă iei în derâdere?

— Nu!

— Atunci, spune-mi, *Zenia*! Spune-mi ce *să fac*! Tu ești întruparea iernii, așa cum ești a focului și a vicleniei, și am nevoie de sfatul tău.

Am privit cu coada ochiului cum mama se ridică. Rochia ei neagră strălucea la fiecare mișcare, iar plasa de pietre-selenare scăpăra ca o ploaie de stele căzătoare pe părul desprins și închis la culoare. S-a dus la polița vetrei, de unde a luat un pumnal ascuns în spatele sfeșnicelor.

— Am auzit zvonuri despre această Regină Poetă, a început mama. Le oferă membrilor consiliului ei cununi mici de aur, iar acele cununi sunt ca niște coroane. Simbolizează putere și respect. Dau glas și prestigiu celor care le poartă, chiar dacă sunt oameni simpli și modești.

— Da, și ce-i cu ei? a întrebat Bade, în mod clar nerăbdător. Ce legătură are asta cu mine?

— Tu, dragul meu prieten, trebuie să câștigi una dintre aceste cununi.

— *Niciodată* nu i-ar da una unui zeu. Acele cununi sunt acordate oamenilor din consiliul ei pe care îi consideră buni, altruști

și dispuși să moară pentru cauza ei. Iar eu nu sunt nici bun, nici altruist. Ultimul lucru pe care l-aș face ar fi să mor pentru o munitoare, Zenia.

— Ești atât de sigur?

Tăcerea dintre ei a devenit densă și tensionată.

— Orice ar fi, cred că ar trebui să te întâlnești cu această Adria, a continuat Zenia. Singur, în cortul ei de război.

— Parcă mi-ai spus să *nu* o ucid.

— Da! Trebuie să *vorbești* cu ea, față în față. Și să o cucerești. Să o seduci.

Chipul lui Bade a încremenit într-o expresie șocată, ca și cum mama și-ar fi trezit magia iernii și i-ar fi atins umărul, întemnițându-l în gheață. Dar apoi a râs – a eliberat un hohot puternic și gălăgios, imposibil de auzit fără să-l simți în propriul piept. A trebuit să-mi strâng buzele, dar nu ca să-mi țin în frâu veselia. Ci ca să-mi rețin propriile întrebări, propriile nedumeriri, pe care această conversație le stârnise ca un roi de molii.

— Nu-mi doresc defel să mă culc cu ea, a spus Bade în cele din urmă, ștergându-și lacrimile din ochi. Am fost cu destule munitoare. Cu unele mult mai plăcute la vedere decât această poetă.

— Nu e vorba despre cum să te culci cu ea, a răspuns mama, iar vocea i-a căpătat o cadență mai tăioasă. E vorba despre cum să-i câștigi dragostea și încrederea, cum să-i îmblânzești inima. Dacă reușești, vei avea puterea și influența necesare pentru a o îndruma. Poți semăna discordie printre consilierii ei. Vei fi o distragere pentru ea; poți să-i dezbinii curtea, ceea ce va prelungi considerabil războiul.

Bade a devenit solemn. Dar eu îi priveam lung acum, cu ochii mari, fără să mai încerc să ascund faptul că trăgeam cu urechea. Am observat cum zeul războiului înghite în sec, încordându-și mușchii gâtului.

— Uită-te la mine, Zenia! a șoptit el, răgușit. Sunt urât. Am cicatrici. Mănuiesc săbii, nu cuvinte. Această regină este poetă. Nu am nicio șansă să-i câștig dragostea într-o singură noapte.

— Va dura mai mult decât o noapte, a răspuns Zenia, mai blând. Trebuie să fii inteligent.

— Țsta n-a fost niciodată punctul meu forte.

— Atunci, fii strategic!

Mama i-a întins pumnalul.

— Te pot ajuta în primele dăți în care vorbești cu ea. Te voi lăsa să împrumuți viclenie de la mine, timp de trei zile. Cu o asemenea abilitate, vei ști ce să-i spui acestei regine. După ce apune soarele în a treia zi, dacă ai nevoie să împrumuți mai multă magie de la mine, va trebui să te întorci aici și să primești din nou însemnul.

Bade a întins mâna să accepte pumnalul. Nu mai asistasem niciodată la efectuarea unei vrăji de împrumut. Majoritatea divinităților refuzau să le acorde – suntem un grup de ființe egoiste și bănuitoare – și m-am ridicat puțin mai mult în șezut, pe pat. Dar el a ezitat, privind lumina dansând pe oțel.

— Ce trebuie să-ți ofer drept plată pentru un astfel de împrumut? a întrebat el. Ca să fii atât de generoasă cu magia ta, îmi imaginez că prețul e pe măsură.

În acel moment, ochii mamei i-au întâlnit pe ai mei.

Mi-am plecat privirea la registrul de vise, pe care am început să-l rulez vinovată, cu obrajii în flăcări. Mama nu știa că Alva îmi împrumuta sulurile ei.

— Matilda? m-a strigat Zenia cu voioșie. Vino aici!

M-am ridicat și am ascuns sulul sub o pătură, cu gura uscată. M-am îndreptat spre masă, simțind cum mi se prelinge lumina focului pe brațe. Căldura sa îmi mângâia fața. *Fii curajoasă!* m-am gândit, împotrivindu-mă tentației de a-mi încovoia umerii, plină de remușcări.

Bade s-a întors pe scaun să se uite la mine, cu sprâncenele arcuite până când fruntea i-a devenit o hartă de cute adânci. Uitase de prezența mea, cum stătusem ascunsă de privirea lui. Ochii săi – într-o nuanță de verde care putea rivaliza cu smaraltele care creșteau în cele mai întunecate colțuri ale tărâmului

subpământean – dezvăluiau atât o afecțiune profundă pentru mine, cât și un licăr de ezitare care m-ar fi putut răni dacă nu aș fi știut deja că el nu este tatăl meu.

— Zenia? a spus Bade, plimbându-și privirea de la mine la mama.

— Vei face un jurământ de sare fiicei mele, a zis ea. Vei fi aliatul ei loial și nu o vei trăda niciodată, chiar dacă noi doi am deveni dușmani. Chiar dacă te-ar costa însăși viața, o vei ajuta ori de câte ori va fi în pericol, în dificultate. O vei învăța cum să lupte și să se apere.

Bade a amuțit, dar maxilarul i s-a încleștat, ca și cum ar fi scrâșnit din dinți.

— Ceri cam mult, a glăsuț el după o vreme, ațintind o privire învăpăiată și mânioasă asupra mamei.

— Oare?

Oftând, zeul războiului și-a îndreptat atenția spre mine. Într-o clipă, flăcările care ardeau în el s-au domolit când a întins o mână. Am luat-o, nesigură. Nu puteam explica nodul din gât sau de ce mă usturau ochii de lacrimi. Dar părea să am o vânătaie în mine, care îmi păta coastele în violet cu fiecare respirație.

Tânjeam după un tată, chiar dacă trăiam într-un tărâm în care tații își ucideau adesea fiicele, iar fiicele, tații, numai pentru a fura magia. Dar mi-aș fi dorit să fi fost Bade, în pofida firii lui războinice, agresive. Mi-aș fi dorit ca el să nu fi ezitat când s-a adus în discuție prețul cerut de mama.

Visam să mă revendice cineva.

— Adevărul este, Matilda, a început el, că acesta va fi un jurământ greu de respectat pentru mine. Ești tânără; încă nu știm cine vei fi. Dacă vei ajunge să mă disprețuiești? M-ai mai dori drept aliat? Dacă vei deveni o zeiță care aspiră la pace și se străduiește din răsuputeri să o obțină? Cum aș putea să-ți fiu atunci un aliat bun, hm?

— Înțeleg, am spus, deși vocea îmi era înăbușită; simțeam că vorbesc printr-o fâșie de pânză. Nu aș vrea să faci un jurământ dificil.

Pe lângă locurile unde se aflau uşile spre Subpământ, acesta era un alt lucru pe care îl învăţasem de la mama. Că jurămintele sunt obligatorii. Să nu ofer sau să accept niciodată unul decât dacă eram sigură că nu reprezintă o capcană. Jurămintele de căsătorie cădeau adesea pradă unui astfel de pericol.

Bade mi-a strâns mâna; pe jumătate mângâietor, pe jumătate cu părere de rău, uitându-se din nou la mama.

— E prea delicată şi blajină pentru asta, a spus el.

— Atunci, fă-o dură ca fierul! a spus Zenia pe scurt, nerăbdătoare. Nu va avea copilăria lungă şi tihnită pe care am avut-o majoritatea dintre noi. Trebuie să se maturizeze repede.

Zeul războiului şi-a întors atenţia asupra mea.

— Asta vrei?

Am încuviinţat din cap, chiar dacă nu eram încă sigură ce voiam şi ce ar însemna această dificultate. Dar apoi m-am gândit: *Dacă sunt puternică, atunci nu voi mai trăi cu teama de a fi răpusă, de a-mi fi furată magia. Pot călători dintr-un tărâm în altul, fără frică. Pot vizita sălile celeste, unde locuieşte tatăl meu.*

Nu i-aş fi mărturisit niciodată asta mamei mele, dar avea dreptate în privinţa a două lucruri: aveam nevoie de un aliat al meu şi nu-mi puteam permite să fiu delicată sau blajină.

— Prea bine, a spus Bade în semn de capitulare, slăbindu-şi strânsoarea de pe mâna mea. Adu-mi nişte pergament, o călimară şi un condei!

M-am grăbit să-i îndeplinesc porunca, repezindu-mă spre rafturile săpate în pereţele aflat deasupra patului meu. Până am adus materialele, mama eliberase masa, iar eu am aşezat totul în faţa lui Bade, curioasă să văd ce urmează.

— Îmi voi scrie jurământul de două ori, a explicat el, înmuind condeiul în cerneală. Îl voi rosti, apoi voi mânca unul, iar tu îl vei mânca pe celălalt.

— Ca o rugăciune? l-am întrebat.

— Da, doar că nu va fi la fel de dulce sau de amar. N-o să-ți vină să crezi ce gust groaznic au unele rugăciuni!

— Atunci, ce gust va avea acest jurământ?

Bade a început să scrie, apoi s-a oprit.

— Va trebui să aștepti și să vezi.

Am făcut exact asta, privindu-l cum își așterne jurământul pe bucățile de pergament. Scrisul lui era aproape ilizibil, înțesat de pete de cerneală care îi smulgeau blesteme de pe buze, dar, când am mijit ochii, am putut distinge cuvintele.

— Uite, acesta este al tău! a spus el aspru.

Am luat pergamentul de margine.

Muritorii care îi venerau pe Subpământeni își scriau rugăciunile cu cerneală și le îngropau în pământ. Apoi acestea își croiau drum până la noi, în adâncuri, ca și cum ar fi urmat rădăcinile noduroase ale unui copac prin întuneric. În scurt timp, pergamentul împăturit înflorea prin crăpăturile din lăcașurile noastre sau prin fisurile sălilor ori pe lângă plantele cățărătoare care creșteau de-a lungul tavanelor coridoarelor. O mai văzusem pe mama mâncând rugăciuni – era o divinitate care atrăgea credincioși așa cum un bol cu miere ademenește muștele –, iar ale ei ajungeau întotdeauna prin crăpătura de lângă vatră. Acum așteptau acolo două rugăciuni, pe care nu se grăbea să le devoreze sau să le învrednicească măcar cu un răspuns.

— Pe măsură ce recit, trebuie să-mi urmărești cuvintele pe bucata ta de pergament, a explicat Bade. Ca să te asiguri că nu spun minciuni cu intenția de a te păcăli. Și că rostesc jurământul în întregime.

Am dat încă o dată din cap, incapabilă să vorbesc.

— „Eu, Bade Subpământeanul, zeul războiului, fac un jurământ de sare Matildei, vestitoarea zeilor. Voi fi aliatul ei loial și nu o voi trăda niciodată. O voi ajuta ori de câte ori va fi în pericol sau în dificultate. O voi învăța cum să lupte și să se apere, până

când va deveni dură ca fierul. Dacă voi încălca acest jurământ, ea are dreptul să-mi pună capăt nemuririi, iar numele meu va fi întinat de-a pururi de o asemenea dezonoare.”

A rostit jurământul cuvânt cu cuvânt.

Când Bade și-a mâncat bucata de pergament, am mâncat-o și eu pe a mea, iar jurământul a avut gustul salin al mării. Ca o noapte încărcată de lacrimi. Ca niște picături de sudoare provocate de un soare nemilos la ora amiezii.

Am strâmbat din nas când pergamentul mi s-a topit pe limbă. În afară de un fior subtil, m-am simțit la fel ca înainte să fie depus jurământul. Mi-am strecurat o șuviță rebelă de păr după ureche, roșind dezamăgită.

Bade trebuie să-mi fi citit fața ca pe o carte deschisă, pentru că a pufnit ironic, cu buzele trase într-o parte, și a spus:

— Te-am avertizat că nu va fi dulce.

Jurământul fusese înghițit, iar mama era mulțumită.

A apucat pumnalul de mânerul din os și am privit-o cum își taie palma. Ichorul, gros și strălucitor ca aurul topit, s-a năpustit la suprafață, curgându-i pe piele. Fără grabă, și-a înmuat degetul în sânge, așteptând ca Bade să-și întindă și el mâna.

A desenat nouă puncte pe palma lui mare, apoi le-a unit cu linii. Era constelația vicleniei, magia pe care o furase ucigând o divinitate al cărei nume nu mai era rostit și a cărei nemurire fusese stinsă precum flacăra unei lumânări.

Bade s-a uitat îndelung la constelația desenată în timp ce sângele se usca. Și-a strâns degetele, ascunzând strălucirea aurie, apoi și-a înclinat capul spre mama mea.

— Însemnul va dăinui trei zile, a spus Zenia.

Rana din palma ei se vindeca de una singură și știam că nu va lăsa nici măcar umbra unei cicatrice în urmă.

Mama și-a pus pumnalul lângă tăciunii fierbinți ai focului.

— Dar să nu o lași pe Regina Poetă să-l vadă pe palma ta, căci va ști că folosești un vicleșug magic.

Vraja de împrumut a fost completă.

Bade s-a ridicat să plece, dar s-a oprit în prag ca să-mi vorbească.

— Trei zile, Matilda, a spus el. Mă voi întoarce atunci. Fii pregătită să te antrenez!

— Voi fi! i-am răspuns cu inima galopându-mi în piept, dornică să iau parte la provocare.

Am așteptat ca ușa să se încuie în urma lui înainte să mă întorc spre Zenia.

— De ce se numește jurământ de *sare*?

Mama nu mi-a răspuns imediat, alimentând focul în liniște, cu magia ei. Lumina arămie se strecura până în colțurile camerei, iar păianjenii sclipeau pe pânzele lor subțiri, desfășurate deasupra noastră, aproape de tavan. O molie fusese prinsă de firele lipicioase și dădea furioasă din aripi, disperată să scape de soarta nefastă.

— Se numește așa, a zis mama, pentru că îți cere o dovadă de stăruință și, adesea, un mare sacrificiu.

În noaptea aceea, când mama s-a dus la curte, m-am ghemuit lângă foc și am terminat de citit sulul pe care Alva mi-l strecurase mai devreme.

Era unul dintre numeroasele ei registre cu vise de muritori și cuprindea tot ce mi-aș fi putut imagina vreodată. Vise ridicole, amuzante, pașnice, terifiante. Deoarece Alva își folosea magia pentru a vizita muritorii în somn, urmărind ce se desfășura în mintea lor. Mai târziu, nota secvențele în detalii vii, cât se poate de realiste.

Era secretul nostru, m-am gândit fericită. Nici măcar mama nu știa de vise, motiv pentru care am început să o văd pe Alva ca pe aliata *mea*, chiar și fără un jurământ de sare.

În acest sul se aflau multe vise și multe coșmaruri, dar pe unul dintre ele l-am citit iar și iar în lumina tot mai stinsă a focului.

Era un băiat cu părul negru ca aripa corbului și ochii cenușii ca marea în inima iernii. Un suflet sensibil și blând în care dăinuia tristețea. Era înalt și slab pentru vârsta lui, alcătuit din unghiuri ascuțite și obraji scobiți, ca și cum ar fi fost flămând și neliniștit, dar, în ciuda greutăților, crescuse precum o buruiană care răsare prin calcarul fărâmițat. Supraviețuise datorită cărților legate în piele din camera lui stranie, circulară, și a luminii solare ireal de abundente pe tărâmul muritorilor.

Deodată, zidurile s-au dizolvat în fum în jurul lui și stătea într-o curte interioară, deși contururile visului erau încețoșate.

— Stați! a strigat el, alergând după doi bărbați călare. Finnian? Marcher, *stai*, lasă-mă să vin cu tine! Vreau să lupt pentru Regina Poetă!

Dar când a întins mâna după mânerul de la șold, teaca era goală. Când s-a uitat în jos, era desculț, iar picioarele îi sângerau. Tremura în hainele rupte și zdrențuite, vulnerabil.

Unul dintre bărbații călare – era tânăr și lat în umeri, cu părul castaniu și ochii ca aurul pătat – a aruncat o privire înapoi, râzând.

— Ești prea tânăr, Vincent! Așteaptă aici! Ne vom întoarce curând.

Vincent nu a așteptat.

A alergat după cai până când a ajuns până la glezne într-un râu. Apa rece l-a cutremurat până la oase. Curenții îl trăgeau ca niște mâini insistente, forțându-l să cadă în genunchi și urcându-i până la maxilar.

— Nu mă părăsiți! a țipat el, dar își pierduse vocea.

Apa i-a umplut gura și i-a ofilit plămâni.

Se îneca. A încercat din nou să țipe, dar Finnian și Marcher nu s-au uitat niciodată înapoi, nu l-au văzut niciodată cum se zbate, iar el se scufunda ca o piatră de moară...

Consemnarea Alvei se sfârșea aici.

Trebuie să se fi trezit din coșmar.

Vincent, m-am gândit, gustându-i numele în minte.

Am pus sulul deoparte, dar visul m-a înghețat. Nu știi ce anume a avut acest efect asupra mea: disperarea lui Vincent pentru că a fost lăsat în urmă, menționarea Reginei Poete sau senzația că el se îneacă.

M-am gândit la Bade și la cele nouă puncte desenate cu sânge auriu pe palma lui. Cu ochii închiși, am trasat constelația vicleaniei pe propria mână, atentă la dispunerea complicată a stelelor – în forma unei săgeți fixate în arc, cu coarda întinsă de arcaș. M-am gândit la jurământul de sare pe care mi-l făcuse și la faptul că avusese gust de lacrimi. M-am gândit la Regina Poetă pe care se duse să o amăgească și să o curteze și m-am întrebat cum m-aș simți dacă aș avea un spin în coastă.

— Vincent! i-am șoptit focului.

IUBIREA ADEVĂRATĂ ESTE MAI DIVINĂ DECÂT ORICE ZEU NECRUȚĂTOR.

Născută pe tărâmul luminat de foc al lumii din adâncuri, Matilda este cea mai tânără zeiță a clanului său, fiind binecuvântată cu o magie modestă de vestitoare. Însă într-un ținut în care zeii seucid adesea între ei pentru a fura puterea, iar alianțele se destramă pe cât de repede se formează, Matilda este nevoită să se maturizeze înainte de vreme. Deși este cunoscută pentru faptul că duce cuvinte și scrisori între tărâmurile, tânăra ascunde un secret pe care trebuie să-l țină departe chiar și de cei mai apropiați aliați pentru a-și asigura supraviețuirea. De parcă toate acestea nu ar fi suficiente, există un băiat muritor care o visează, deși nu s-au întâlnit niciodată în lumea reală.

Cu zece ani în urmă, Vincent Beckett i-a scris Matildei în cea mai întunecată noapte a vieții sale, implorând-o pe zeița pe care o cunoscuse în vis să-l ajute. Când cererea lui a rămas fără răspuns, Vincent a mers mai departe, devenind lordul dur și sfidător al râului, care a uitat de mult de Matilda. Asta până când tânăra cade, literalmente, prin fereastra dormitorului său, cu o scrisoare pentru el.

Așa cum a hotărât Soarta, Matildei și lui Vincent le-a fost menit să se găsească dincolo de vise. Ar putea exista o șansă ca Matilda să rescrie căile însângerate ale zeilor, însă cu un sacrificiu uriaș. Va trebui să înfrunte ceva ce o înspăimântă mai mult decât pierderea magiei sale: vulnerabilitatea și acceptarea faptului că poate fi, în sfârșit, iubită.

„Plină de descrieri incredibil de intense, cu un ritm excelent și umor bine dozat, ceea ce începe ca o poveste despre maturizare se transformă curând într-un joc al puterii cu mize uriașe.”

Library Journal

14+

ISBN: 978-630-361-232-4

9 786303 612324

www.edituracorint.ro

LEDA
EDGE

#romantasy